

РЕШЕНИЕ

№ 4987

гр. София, 25.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 31.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **13599** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България(ЗЧРБ), във вр. чл.145 от Административно-процесуалния кодекс(АПК).

Образувано е по жалба на О. П., [дата на раждане] , гражданин на У., чрез адв.Л. Ц. против Отказ за издаване на виза тип "D", постановен от М. Е. - Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в О., У..

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е немотивиран, постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в нарушение на чл. 8 и чл.13 от КЗПЧ. Развиват се подробни съображения в тази насока, с искане да се отмени, като незаконосъобразен.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от пълномощника му адв. Л. Ц., който поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ са развити в писмено становище с вх.№ 16793/12.06.2020г по описа на АССГ.

Ответникът-Втори секретар, Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в У.-редовно призован,чрез процесуалния си представител в съдебно заседание оспорва жалбата, с искане да се отхвърли. Подробни съображения за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорения отказ са развити в писмени бележки и писмена защита, представени от процесуалните представители на ответника юрк. Р. Д. и юрк. Е. В..

Софийска градска прокуратура редовно призована, не изпраща представител и не

изразява становище по делото.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 26.09.2019г. жалбоподателят е заявил искане за издаване на виза, тип "D" в Генералното консулство на Република България, гр.О.. Към заявлението са приложени писмени документи: копие на украински паспорт на жалбоподателя; нотариално заверен договор за наем на апартамент (жилище), сключен на 17.06.2019г. между И. Н. ЕГН [ЕГН] като Наемодател и жалбоподателя-О. П. като Наемател относно апартамент, находящ се в [населено място], ж.к."С.", [жилищен адрес]. Договорът е сключен за 12 месеца, считано от 17.06.2019г. Съгласно договора Наемодателят се задължава да отдава на Наемателя временно и възмездно апартамента на посочения адрес, в който е договорено, че имат право да живеят и О. Г., гражданка на У., гр.Н., [улица], ап.23 и О. П. гражданин на У., [населено място], [улица], ап.135. Представена е и нотариално заверена декларация от И. Н. като Наемодател, съгласно §1, т.20, подт.2 от ДР на ЗЧРБ, с която се задължава да предоставя адрес за пребиваване на жалбоподателя и лицата О. Г. и О. П. в същия имот; Извлечение от банкова сметка от спестовен влог на жалбоподателя в размер на 2000 евро от „П. Б.", България, офис Б., както и Сертификат № 1532/31.05.2019г. от Българската търговско-промишлена палата, с който е удостоверено, че Търговско представителство с наименование [фирма], със седалище в У., [населено място] е вписано в Единния търговски регистър на БТПП под № [ЕГН], с решение от 14.05.2019г. Съгласно цитирания сертификат, търговски представители, по пълномощие на [фирма] в РБългария са О. Г. и О. П.. Към административната преписка е представен заверен превод на Справка, нот. заверена на 20.06.2019г. от Министерството на вътрешните работи на У., съгласно която жалбоподателят „не е привличан към криминална отговорност, няма висяща и непогасена съдимост и не се издирва" и копие на медицинска застраховка на жалбоподателя, сключен със ЗК [фирма], за срок от 01.07.2019г. до 30.06.2020г.

С т.3 на Заповед рег. № 95-00254/03.10.2011г., издадена от министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Със заповед № Ав-02-45/05.12.2016г. на Ген. консул на Генералното консулство на РБ в О.-У. е оправомощен М. Е. –втори секретар, ЗКС да съставя, подписва и връчва на заинт.лица формуляри по образец за уведомление и обосновка на отказ за издаване на визи, анулиране или отмяна на виза.

На 06.11.2019г. М. Е.- втори секретар, Завеждащ консулска служба в Генералното консулство на РБ в О.-У. е издал отказ за издаване на виза, тип „D" на жалбоподателя. Отказът е обективизиран в стандартен формуляр и като правно основание за издаването му е посочена разпоредбата на чл. 10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. В мотивите на оспорения отказ е прието, че „лицето не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След проверка са налице основателни съмнения за формално регистрирано представителство. Не са представени доказателства относно

икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното търговско дружество“.

Отказът, видно от отбелязването върху него е връчен на жалбоподателя, на 06.11.2019г., а жалбата е депозирана по пощата, с дата на пощенското клеймо от 20.11.2019г., при което е спазен 14 –дневния срок по чл. 149, ал.1 от АПК, за обжалване на издадения отказ.

В хода на съдебното производство по искане на страните са събрани писмени доказателства, както следва: Писмо на директора на Д“Миграция“ относно изразено становище по отношение искането на жалбоподателя за издаване на виза“ D“ и Становища от ОД на ОД на МВР-Б., Сектор “Миграция“ относно искането на жалбоподателя за издаване на виза“D“, които са дали отрицателно становище.

От процесуалния представител на жалбоподателя са представени и приети писмени доказателства, описани подробно в депозираното становище вх. № 16793/12.06.2020г. При така установената фактическа обстановка, която не се оспорва от страните, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е депозирана от надлежна страна и в 14-дневния срок по чл. 149 от АПК, във вр. чл.10а,ал.1 от ЗЧРБ. Доколкото в жалбата се навеждат доводи, че оспорения отказ за издаване на виза тип”D” е издаден в нарушение на чл. 8 и чл.13 от ЕКЗПЧ, настоящият състав приема, че жалбата е допустима. Виза тип”D” е един от видовете визи, за дългосрочно пребиваване,съгласно чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, която съгласно чл. 18 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Ш. от 14.06.1985г. е национална виза и се издава от държавата-членка, съгласно нейното законодателство.

В националното ни законодателство тази процедура е регламентирана в Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ) и Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, а основанията за отказ са посочени в чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 25 от ЗЧРБ. Със Закона за изменение и допълнение на ЗЧРБ (ЗИДЗЧРБ) – обнародван в ДВ, бр. 97 от 06.12.2016 г. е приет нов чл. 10а, в чиято ал. 1 е предвидено, че отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ. В случая, в жалбата се претендира засягане на права по чл.8 и чл.13 от ЕКЗПЧ, които твърдения обуславят извод за процесуална допустимост на жалбата. Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган-Втори секретар, Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в О., У.,чиято компетентност да издава визи не се оспорва от жалбоподателя и е установена от приложената заповед № Ав-02-45/05.12.2016г. на Ген. консул на Генералното консулство на РБ в О.-У., с която издателят на оспорения акт е оправомощен да издава визи, от вида на оспорената в настоящото производство. Следователно, оспореният отказ е издаден от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146,т.1 от АПК.

Съдът приема, че оспореният отказ е издаден в нарушение на изискването за форма по чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, което изискване формално е спазено, тъй като актът е издаден в писмена форма, посочени са правните основания за издаването му, но не са посочени конкретните мотиви, съображенията на административния орган, мотивирали го за издаване на оспорения отказ. Изложените мотиви в оспорения

отказ възпроизвеждат законовото съдържание на правното основание по чл.10, т.17 от ЗЧРБ, посочено в оспорения отказ. Съгласно изложените мотиви в оспорения отказ лицето не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, с което буквално е възпроизведено съдържанието на чл.10,т.17 от ЗЧРБ, което е в нарушение на изискването на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК за мотивиране на административния акт, с излагане на конкретни съображения. Неизлагането на конкретни мотиви за отказа по чл.10,т.17 от ЗЧРБ нарушава правото на защита на лицето да разбере съображенията на административния орган, от които се е ръководел при издаване на акта и възпрепятства упражняването на съдебния контрол. В случая, поради липса на конкретни мотиви не става ясно защо административният орган е приел, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Разпоредбата на чл.10,т.17 от ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за виза и това доказване трябва да е достоверно.Съгласно същата разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В административното производство лицето, подало заявление за издаване на виза следва да докаже каква е целта и какви са условията на заявеното пребиваване, като съответно на това задължение е правото на административният орган, компетентен да се произнесе по искането за издаване на виза е да изисква от съответното лице-апликантът да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства.

Съдът приема, че изложените мотиви за отказ за издаване на виза на основание чл. 10, т.17 от ЗЧРБ са необосновани, с оглед представените от чужденеца документи, доказващи целта на пътуването и пребиваването му в Република България, а именно: копие на личен и валиден украински паспорт; нотариално заверен договор за наем на апартамент от 17.06.2019г. между него и българската гражданка И. Н., находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] сключен за срок от 12 месеца, считано от 17.06.2019г. в който е договорено, че имат право да живеят и О. Г., гражданка на У.,гр.Н., [улица], ап.23 и О. П. гражданин на У., [населено място], [улица], ап.135. Представена е и нотариално заверена декларация от И. Н. като Наемодател, съгласно §1,т.20,подт.2 от ДР на ЗЧРБ, с която се задължава да предоставя адрес за пребиваване на жалбоподателя и лицата О. Г. и О. П. в същия имот; Извлечение от банкова сметка от спестовен влог на жалбоподателя в размер на 2000 евро от „П. Б.“, България, офис Б., както и Сертификат № 1532/31.05.2019г. от Българската търговско-промишлена палата, с който е удостоверено, че Търговско представителство с наименование [фирма], със седалище в У., [населено място] е вписано в Единния търговски регистър на БТПП под № [ЕГН], с решение от 14.05.2019г. Цитираният сертификат установява, че търговски представители, по пълномощие на [фирма] в Р България са О. Г. и жалбоподателя О. П.. Съгласно Справка, нот. заверена на 20.06.2019г. от Министерството на вътрешните работи на У. жалбоподателят не е привлечан към криминална отговорност, няма висяща и непогасена съдимост и не се издирва. Представено е и копие на медицинска застраховка на жалбоподателя, сключен със ЗК [фирма], за срок от 01.07.2019г. до 30.06.2020г.

Относно второто правно основание на оспорения отказ за издаване на виза-чл.10,т.24 от ЗЧРБ, отказът е мотивиран, че след проверка са налице основателни съмнения за формално регистрирано представителство. Не са представени доказателства за

икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното търговско дружество. Съдът приема, че изложените мотиви не кореспондират с хипотезата на чл.10, т.24 от ЗЧРБ, съгласно която отказ за издаване на виза се постановява, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надежността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Доколкото към искането за издаване на виза апликантът е представил заверено копие на сертификат № 1532/31.05.2019г., издаден от Българската търговско промишлена палата, от който се установява, че е регистрирано търговско представителство с наименование [фирма], вписано в Търговския регистър на БТПП, на което жалбоподателят заедно със съпругата и синът му са представители в Р България, този сертификат представлява официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК и има обвързваща съда материална доказателствена сила. В оспорения отказ не са изложени съображения за съмнения относно автентичността и истинността на приложените документи към заявлението за издаване на виза, при което отказът на основание чл. 10, т.24 от ЗЧРБ е необоснован и незаконосъобразен, издаден в нарушение на материалния закон- отменително основание по чл. 146, т.4 от АПК.

Съдът приема, че в своята съвкупност посочените писмени доказателства, които са представени в хода на административното производство доказват, че целта на пътуването на жалбоподателя е свързана с качеството му на търговски представител на търговско представителство на [фирма], вписано в Търговския регистър на БТПП. Доказано е и обстоятелството за осигурена жилищна площ на чужденеца и членовете на семейството му, чрез договор за наем за срок от 12 месеца, считано от 17.06.2019г., както и наличие на средства, което има отношение към доказване на условията на пребиваване от страна на заявителя. От страна на административният орган не са предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказването на целта на пътуването, както и доказателства за икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното търговско дружество. Ако е имал съмнения, органът е следвало да изиска представяне на доказателства от апликанта в тази насока, както и да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя. Едва при непредставяне на доказателства, органът е следвало да приложи диспозицията на правната норма на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, като откаже да издаде виза на жалбоподателя.

От представените в хода на съдебното производство писмени доказателства-копие на сертификат от 23.08.2019г., копие от решение за вписване в регистъра на БТПП, годишна програма за дейността на търговското представителство от 26.03.2019г., копие от данъчна декларация за 2017г., копие на опростен финансов отчет към 31.12.2017г. и 2018г., копие от удостоверение за липса на задължения от 05.03.2019г., копие от извлечение от регистъра на ЮЛ, декларация по чл.6, т.5.2.1, б. "б" се установява, че икономическата активност на търговско представителство [фирма], за които административният орган е следвало да даде указания за представяне, след като е имал съмнение за формално регистрирано представителство и липса на икономическа активност на търговското представителство.

Оспореният отказ е постановен в нарушение и на административно-производствените правила, поради неспазване на изискването на чл.30, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), според който

консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

От представените доказателства се установява, че не е проведена изискуемата от цитираната разпоредба съгласувателна процедура, като не е изискано становище на ДАНС, а е налице само отрицателно становище от ОД на МВР-Б., Сектор "Миграция". Допуснатото нарушение е съществено, тъй като изискването на чл. 30, ал.2 от Наредбата е императивно и неспазването му е дало отражение върху преценката на административния орган за издаване на оспорения отказ.

Преценявайки в съвкупност представените от жалбоподателя писмени доказателства, съдът приема, че същите изключват приложението на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, посочени като правни основания за издаване на оспорения отказ.

Съдът приема за неоснователни доводите на жалбоподателя за нарушаване правото му на семеен живот по смисъла на чл.8 от ЕКЗПЧ. За да е налице нарушение по чл.8 от ЕКЗПЧ, то същото следва да е реално осъществено. От доказателствата в административната преписка не може да се изведе обоснован правен извод за наличие на обстоятелства, които да установяват връзка между Р България и семейния живот на жалбоподателя по начин, който налага продължително пребиваване. Няма данни съпругата му да живее в Р България или да пребивава в страната за продължително време, което да води до извод за нарушаване правото му на личен живот по чл.8 от ЕКЗПЧ.

По изложените съображения, настоящият състав приема, че оспореният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. С оглед естеството на акта, спорът не може да бъде решен по същество от съда, а следва на основание чл. 173 от АПК, преписката да се изпрати на съответния компетентен административен орган за ново произнасяне при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в настоящото решение. Административният орган следва да обсъди и анализира всички представени писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, доказващи целта на пътуването и престоя на чужденеца в Р България.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените и своевременно претендирани разноски, които са в размер на 1510лв., в това число: държавна такса 10.00лв. и адвокатски хонорар -1500лв. Съдът приема, че при липсата на оспорване от страна на ответника размера на адвокатския хонорар, не са налице предпоставките по чл. 78, ал.5 от АПК, вр. чл.144

от АПК за намаляване на неговия размер и същият следва да се присъди в посочения размер, който е доказан от представеното по делото пълномощно и договор за правна услуга, сключен между жалбоподателя и адв. Л. Ц. от АК-Б..

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл.2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на О. П., [дата на раждане] , гражданин на У., чрез адв.Л. Ц. Отказ за издаване на виза”D”, постановен от Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в О., У..

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в О., У. за ново произнасяне, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение.

ОСЪЖДА Консулска служба в Посолството на Република България в О., У. да заплати на О. П., [дата на раждане] , гражданин на У. разноски по делото в размер на 1510(хиляда петстотин и десет лева).

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните, чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :